

ZUZKA ŠULAJOVÁ

MAGICKÝ
ADVENT

TATRAN

Zuzka Šulajová

MAGICKÝ ADVENT

TATRAN

Vyšlo vo Vydavateľstva TATRAN,
Bratislava 2019 ako 5217. publikácia a 136. zväzok edície Slovenská tvorba.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazyková redaktorka Martina Pinková
Technická redaktorka Eva Zdražilová
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Autor © Zuzka Šulajová 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2019

ISBN 978-80-222-1049-2

❁ PONDELOK 12. 11. 2018, 7.35 ❁

„Ooooo, Samoooooooo!“

Keď som začula Bronin typicky afektovaný tón, zježili sa mi všetky chlípky na rukách. Nielen preto, že vonku sa o žezlo bijú zima s jeseňou a práve sa tam asi ženia čerti, ale aj preto, lebo som vedela, čo to znamená: po týždni choroby sa do školy vrátil ON. A ONA sa naňho vrhá.

So stisnutým srdcom som vyzrela spoza rohu nášho radu skri-niek. A uvidela som presne to, čo som čakala – Broňa s naširoko rozťahnutými rukami bežala v ústrety Samovi, on ju objal a ved-no sa točili medzi skrinkami.

So žalúdkom stiahnutým na veľkosť vlašského orecha som sa rad-šej vrátila k svojej skrinke. Laktom som tak šikovne zavádila o jej roh, až ma odsotilo na stenu s oknom oblepeným pavučinami. Vy-plašene som sa poobzerala, či toto číslo nikto nevidel, a šúchala som si boľavý lakeť. Prečo vlastne udretý lakeť tak bolí? Skoro ako srdce, keď vidím dokonalú Broňu zavesenú do dokonalého Sama.

Stisla som pery. Do Sama som buchnutá presne štrnásť mesia-cov a sedem dní. Odvtedy som zostarla, ošedivela, ale ani tak si ma nevšímol. Vlastne sa niet čo čudovať, lebo v jeho prítomnosti sa zo všetkých síl úspešne odhmotňujem. Neviem si pomôcť, han-bím sa pred ním.

Znovu som nenápadne nakukla za roh a zazrela som, ako sa Broňa pomätene chichoce a Samo jej čosi rozveselene reční, bez-

pochyby unesený, že mu vlastná spolužiačka venuje toľkú pozornosť. Broňa je najkrajšia baba na našom petržalskom gymnáziu. Teda, nielen tu. Myslím, že ašpiruje na najkrajšiu babu Československa. Je ~~celkom~~, pardon, škrtám, je úspešná vloggerka aj blogerka a ešte všetko možné k tomu. A vie to o sebe. Nemám ju rada. Je falošná a podlízavá, ale všetci sa s ňou bavia, lebo ak vás Broňa Mimi prijme medzi svojich priateľov, je to prestížna záležitosť. Práve visí Samovi na pleci, zbožne sa naňho usmieva a fotia si selfička. O chvíľu budú ako šťastná dvojica visieť na nete.

Vtom ma Broňa zbadala. Odskočila som ako uštipnutá sršňom. Oprela som sa o stenu. Čakám tu totiž na Karinu, na moju spolužiačku, každú chvíľu by mala prísť. Pozerám na čas jej poslednej správy v messengeri, ktorú poslala... hm, pred desiatimi minútami. A tvrdila v nej, že je už tu.

Stíhaš? Čakám ťa pri skrinke, ale Guľa nám dá guľu, ak budeme meškať.

Hneede' ^_^ Do päť minút som tam. Sof, prosím ťa, sú ľudia ešte normálni? Pani sa tu ku mne nakláňa a bohorovne mi oznamuje, že ide na infekčné!

Vyprskla som. Karina je moja najkamka už od prváku na základke. Teraz sme druháčky na gympli. Karina je blondína s dobrom vpísaným v tvári, takže ju všetci milujú. Ja som taký jej tieň. Tichá sivá myška. Karina tvrdí, že som krajšia ako ona, ale fakt neviem. Na ňu chalani hodne letia, na mňa pomenej. Ak vôbec. Nevšimla som si to, a aj tak, jediný, o kom snívam, ma duplom nevidí, lebo sa pri ňom dobrovoľne premieňam na ducha. Keby som to tak dokázala aj na vyučku pri skúšaní! Ešte aj najlepší kamarát Zdenko ma ohrdol, lebo sa zamiloval a jeho Maruške moja maličkosť prekážala. Fajn. Nech si teda má Marušku. Aj tak mu čoskoro ujde za dvanástimi mesiačikmi, ale za mnou nech potom milý Zdenko s prosíkom nechodí.

Vzdávam to, nebudem už čakať pri skrinkách, kým infikovaná Karina dorazí. Nevie, ako to robí, ale vždy mešká. Pritom si vždy starostlivo vypočíta čas, skontroluje časy busov, ale nikdy jej to neklapne. Ak s ňou mám stretko, udávam jej termín o polhodinu skôr. Potom je nádej, že nebude meškať viac ako päť minút.

Len čo som sa pohla, došli Žaneta s Kamilom, moji spolužiaci z druhej B triedy.

„Čau, čo sa smeješ?“ spýtala sa zvedavo Žaneta, kým si z hlavy sťahovala čiapku bielu od snehu.

„Na Karine. Mešká ako obvykle,“ ukázala som na mobil a zbudla som, že tam namiesto messengeru svieti môj husto popísaný poznámkový blok.

„To je sloh pre Čapíka?“ nadvihla obočie Žaneta a uhladila si dlhé, ako noc čierne vlasy. „O prírodnej rovnováhe vo svete? A Čapík nám ho prečíta ako vzor ukázkovej práce?“

Radšej som nepovedala nič. Žaneta je hlava, ruky aj hlas našej triedy. Vtipné je, že sme sa narodili v ten istý deň aj mesiac, ale sme úplne odlišné levice. Nikto to nechápe. Ani ja.

A ozaj, je to moja chyba, že sa Čapíkovi páčia moje slohy? Vždy ich nahlas s pátosom číta, čo ma rozčuľuje rovnako ako celú triedu. Ale to asi nikomu nevysvetlím. Darmo, písať ma naozaj baví. Veď máme píšuce Slovensko, nie? Píšu všetci. Žiaci, učitelia, vysokoškooláci, všetci sú spisovatelia, všetci majú blogy, vlogy a ktovie čo ešte. Všetci všetko vedia a všetkým kraľujú, poddaných niet. Broňa Mimi, čo je jej youtuberské meno, je chodiacim dôkazom.

„Poďme, o päť minút zvoní,“ vyzval nás Kamil. Žaneta sa okolo neho ovinula ako pavinič. Kamil na mňa kukol, či tiež idem. Idem, inak fakt vyfasujem guľu.

❁ 7.45 ❁

Ach, Ježiš.

Len čo sme vyšli spoza rohu, Broňa sa na nás usmiala ako slniečko.

„Sofiaaa! Povedz, do koho si zamilovaná?“

Stuhla som. A vzápätí som očervenela. Toto sa ma spýta rovno pred Samom, ktorý sa na mňa díva svojím hlbokým modrým pohľadom!

„Čože?! Prečo, preboha???“ vyhrkla som, neprijemne si uvedomujúc, že na mňa zvedavo zízajú aj Kamil a Žaneta. Príhodne sa mi roztriasli kolená.

„Však si tam asi desať minút s niekým četovala a chichotala sa. Ukáž nám ho! Ako vyzerá ten feši? Kto to je? Pochváľ sa!“

Celá červená som vrtela hlavou a čím viac som ňou vrtela, tým menej pochybovali o Broninom tvrdení.

„Čo robíš tajnosti? Hííí!“ zhíkla zrazu falošne a priložila si dokonale upravenú ruku k perám. „Je to Marinovič?!“

Zalapala som po dychu. „Preboha, Broňa!!!“

„A čo? Veď je to taký sexoš. A keď s tým robíš tajnosti, musí to byť učiteľ. To znamená len telocvikár, lebo Čapík je starý a školník príliš oduť.“

(Čapikom inak prezývame Čapka, nášho slovenčinára.)

„Trepš dve na tri,“ zahuhlala som so sklonenou hlavou, nech mi tie líca aspoň nesvietia na diaľku ako červená na semafore. „Písala som si s Karinou.“

Broňa si pritísla ruky k tvári. „Takže si lesba?“

„Ty kokos,“ rozosmiala sa Žaneta. „Karina lesba rozhodne nie je, Broňa.“

„Ona nemusí byť,“ súhlasila Broňa a účasťne sa na mňa usmiala špičkovo prirodzene nalíčenými perami, jamkami v lícach a belostnými zubami. Trochu škodoradostne čakám, kedy sa jej rozsyjú, lebo tolko chémie nemôžu prežiť akokoľvek kvalitné zuby. „Ale tak vieš, videla si ju niekedy s nejakým chalanom?“ zabrdla a pozrela sa na mňa. „Veď sa tolko nehanbi, Sofia, byť lesba je predsa moderné,“ žmurkla prívetivo a priam sa pritom nastokla na Sama, ktorého však, vďaka bohu, väčšmi ako ja zaujal spolužiak,

čo práve dorazil. Bol to Kristián, ten sa páči Karine, ale zjavne rovnako márne ako mne Samo.

„Vážení, pripomínam, že máme deják. Poďme,“ povedal rázne Kamil a potiahol Žanetu so sebou.

Panebože, tak tento trapas nepredýcham. Neznášam Broňu, neznášam ju. Vždy má navrch a všetci jej to žerú!

Alebo je to len môj problém? Keďže ju všetci zbožňujú, len ja nie, bude chyba vo mne, či?

❁ 7.55 ❁

Čušíme, lebo Guľa alebo Gunľová, ako sa dejepisárka v skutočnosti volá, si prezerá naše známky a rozhoduje sa, koho dnes stýra. A Karina si úplne „klíďo-píďo“ príde do triedy a oznámi, že sa ospravedľňuje za meškanie, ale oneskorený Martin na bielom koni zapchal cestu. Trieda vyprskla do rehotu, len Guľa zabľýskala očami.

„Ani si nesadajte, Karina, a rovno nám povedzte niečo o Francúzskej revolúcii. Som si istá, že kým ste čakali v rade na Martina na bielom koni, stihli ste sa naučiť celú tohtoročnú látku!“

„Veď meškám len päť minút...“ zahabkala šokovaná Karina, hoci som jej zúrivo gestikulovala, nech mlčí.

Guľa presne podľa predpokladu sčervenela. Vztýčila sa pred katedrou v celej svojej výške. Teda, vysoká je meter päťdesiat, ale má asi osemdesiat kíl, takže je to celkom hrozivé.

„Koľko rokov nezasadali vo Francúzsku generálne stavy? Kto vládol Francúzsku? Skadiaľ pochádzala Mária Antoinetta? Čia bola dcéra? Kto tvoril generálne stavy? Kedy začala revolúcia? Ktorý stav sa vyhlásil za Národné zhromaždenie? Ako sa skončila Francúzska revolúcia? Koľko trvala jej prvá fáza? *Liberté-égalité-fraternité*, čo to je? Neviete? Dobre, guľa, sadnúť.“

Karina si uštvane sadla vedľa mňa. Vyzerala značne znechutene. „A tvárte sa slušne!“ napomenula ju Guľa.

Všetci sa teda ksichtíme ako zombíci, len aby bola spokojná.

„Mohla si na mňa dolu počkať, aspoň by sme mali gule obe,“ šepala mi Karina. Sykla som, nech čuší. Sedíme síce v druhom rade, ale priamo oproti katedre.

„Sťažujete sa Sofii?!“ vykrikla presne podľa očakávania Guľa.
„A vraj gymnazisti! Čo robíte s tými prstami?!“

Všetci sme sa ako na povel pozreli na Karinine prsty. Len si ich trela, lebo ich mala začervenane z fujavice.

„Rozdajte papiere, napíšeme si test.“

Ach jaj.

❁ 8.07 ❁

Test je za mnou. Mám dvojku, zvyšok triedy päťorky – až na výnimky. Týždeň sa mi začal vážne suprovo. Teraz nám tu Guľa reční o Napoleonovom hege-neviem-akom-systéme a vymenúva fakty, podľa ktorých Bonaparte nebol agresor. Asi sa v ňom vidí.

❁ 8.45 ❁

„Doriti, to je puča!“

Triedou sa rozlieha hromadné hrešenie. Možno väčšina spolužiakov neovláda synonymá, no pre nadávky to rozhodne neplatí. Začula som aj anglické a maďarské. No, aspoň sa niečomu priučím aj ja.

„Si ju rozbesnila, Karina!“

„Ja?“ Karina sa nevinne obzrela na Žanetu. „Predpokladala som, že to bude vtipné. Však som fakt meškala len päť minút a Guľa ešte ani nezačala hodinu.“

„Mne sa to páčilo,“ zastal sa jej Martin, ktorý je podľa mňa do nej rachnutý už od prváku, čo si vlastne myslíme všetci, len Karina to neeviduje. Podľa nej je Martin zlatičko, ale oči má len pre tretiake Kristiána, Samovho kamoša a spolužiaka. „Znelo to, akoby si čakala na mňa,“ hlesol roztúžene, čím všetkých pobavil. Nie, nebolo to patetické, lebo na ňu úmyselne spravil oči. Trieda sa rozosmiala, takže to splnilo svoj účel.

„Ale sa ťa tam nedočkala, Martinko!“ pobúchal ho po chrbte Mišo, náš triedny zlý chlapec.

„Martinko, a na tom bielom koníčku ma aj povoziš?“ spýtala sa Linda.

„Ak on nie, ja áno!“ Mišo priskočil k vreštiacej Linde a stiahol si ju na kolená.

Trochu rozmýšľam, či by som si nemala naoko niekoho splasiť, lebo ak Broňa svoju raňajšiu „lesba teóriu“ rozšíri, asi ma poranice. Pritom som chalana mala, akurát že som už tri roky bez neho a posledný rok milujem Sama. Akurát Sama Javoru.

Ejha, došla namosúrená triedna.

✿ 8.49 ✿

„Študenti, čo ste to zase vyvádzali na dejepise?“ spýtala sa nás Lenkovská a tvárila sa, akoby sme pod Guľou minimálne odpálili stoličku. Čo by možno stálo za to, keďže tých „svojich dní“ má až požehnané, tak nech sa aspoň raz rozčuluje zo správneho dôvodu.

„Nič, pani profesorka,“ dušoval sa Martin. „Len Karina na mňa musela čakať v kolóne áut, kým som snežil.“

Zase sme sa rozosmiali. Lenkovská sa nepridala, zdalo sa, že to ani nepochopila.

„Pani Gunľová tvrdí, že ste nepozorní, vyrušujete a nepripravujete sa na jej hodiny. Takmer všetkým vám dala päťky – okrem Sofie.“

Zahanbila som sa. Je to normálne, že sa hanbím za lepšiu známku?

„My za to nemôžeme!“ svorne odvetila trieda.

Lenkovská si prekrížila ruky na hrudi, prsia jej nepríťažlivo nadskočili a vo výstrihu sa zajagal náhrdelník podobný čomusi, čo nosili egyptské kráľovné. „Zajtra na etickej výchove si pripomenieme zásady slušného správania gymnazistov. Tie päťorky skúsím s kolegyňou vybaviť. Ale musíte mi sľúbiť, že ju už nebudete rozčulovať.“

„Sľubujeme, budeme ticho ako múmie,“ zašomral Mišo.

Lenkovská rypnutie odignorovala a vrelo nám odporučila, aby sme si zapakovali minulé učivo, lebo tiež bude skúšať.

„A koho, pani profesorka? Že by si opakoval len ten, koho budete skúšať,“ navrhol Martin.

Profesorka mávla rukou a odkráčala do kabinetu zrejme nostalgicky spomínať na predchádzajúcich študentov, ktorých nám aj po roku predhadzuje ako vzor dokonalosti, dravosti a vzdelanosti, akčných a schopných, plných nápadov a plánov a škoľe prosperujúcich projektov.

Nuž, my takí nie sme. My sme takí... obyčajní.

„A čo to vlastne máme dnes vedieť?“ spýtal sa Kamil a pozrel sa na mňa. V týchto veciach sa vždy obracia na mňa. Ešte aj matiku zaňho počítam, hoci tá je pre mňa nočnou morou.

„Autotrofia, heterotrofia, mixotrofia, vstupné a konečné produkty fotosyntézy,“ odrapotala som rezignovane.

„Aha... a heterotrofia je... keď...“

„Keď rastliny nevedia transformovať svetelnú energiu do energie chemických väzieb a organické látky prijímajú z vonkajšieho prostredia,“ vysvetlila som mechanicky.

„A to sa robí takto,“ vyhlásil dôležito Martin a vrhol sa na písanie Karinou so zámerom pozbierať z jej perfektnej pokožky niekoľko organických vzoriek. Nestačila som jej priskočiť na pomoc, lebo sa toho ujala Barica, ktorá chodí na taekwon-do, a rýchlo ho spacificovala.

Ideme s Karinou radšej do učebne bioly, ani Lenkovskú neradno proti sebe poštváť.

❁ 11.58 ❁

Slovenčina. Dost' sa nudím. Slovenčinu nás učí Čapík, už som ho spomínala. Čapko. Chvíľu sme ho volali aj Čapek, ale zhodli sme sa, že je to urážka Karla Čapka a Čapík je trefnejšie. Pán Čapko je totiž presne taký čapík v zadku. Je to vlastne celkom milý

pán. Obstarožný starý mládenec. Buď je už na dôchodku, alebo má tesne pred ním. To sa asi nikdy nedozvieme. Podľa všeobecnej mienky je tesne pred dôchodkom už niekoľko desaťročí. Čapík je monotónny a zažratý do literatúry, hoci nás nič z nej nenaučil. Podstatné však je, že sa nesmie zabúdať na pohyb. Vztyčujem ukazovák na zdôraznenie váhy svojich slov. Vždy keď začne hodina, Čapík si noblesne položí kufrík na katedru, otvorí okná (aj keď je mínus desať alebo fučí chumelica (čo je dnešný prípad)) a zahlási:

„Karol, podte nám spraviť rozcvičku.“

Áno. Každú slovenčinu robíme desaťminútový strečing zakončený klikmi. Cvičí aj on. Vždy pri tom očervenie tak, že podaktorí z nás držia prsty na čísle 112, aby ihneď privolali záchranku, keby dostal infarkt. Zakaždým ich urobí presne tridsať. Na každej hodine v každej triede, ktorú učí. Až potom začne vlastná hodina. Sedíme v kruhu, debatujeme o inšpirácii toho-ktorého autora, čítame si ukážky, niekedy dokonca hráme scény z knihy alebo ich kreslíme. Čo vám poviem. Podľa mňa si Čapík zmýlil strednú školu s prvým stupňom na základke, ale zatiaľ ho nevyhodili. Karina povedala, že je zrejme inventárom školy, že sem skrátka patrí, až kým sa nerozbije (preklad: nezomrie). Netuším, ako zmaturojeme, ale všetkým je to jedno, lebo sme len druháci.

Karina mi poslala správu:

O akej knižke práve píšeš?

O žiadnej, sťažujem sa tu na Čapíka :D

Ahaaa, začala si si viesť osobný blog?

Hmmm. Neviem, to iba od dnešného rána, kým som ťa čakala pri skrinkách, zatiaľ čo ty si mala rande s Martinom :P

Ty koza! Fakt som mohla držať jazyk za zubami. Martin sa toho priveľmi chytil a myslí si, že má nádej :/ Ale videla si cez veľkú prestávku Kristiána? <3

Čo konkrétne?

Bože, ty si nič nevšímaš, furt trčíš v tých svojich knižkách O.o

Opakovala som si nemčinu, Turkovej sa bojím!

Pch. Tvoja chyba, že si si nevšimla, lebo Samo bol vedľa Kristiána a kukal na teba. A ty niiaiiiiič, klapky na očiach :P

Skoro mi zabehlo.

Kedy? Ako? Prečo?

Vzápätí som natukala:

Nečudo, že na mňa kukal, keď Broňa ráno verejne rozhlásila, že som lesba, lebo ma nevídať s chalanmi :(

Čože? :O To je krava...! A ona je kurva, keď ju vídať so všetkými chalanmi a vo svojich vlogoch odhaľuje skoro celé telo? Videla si ten vlog, kde testovala holiace prípravky na intímne partie?

:D :D :D To som jej mala povedať, škoda, že si tam nebola!

Jj, Martin na bielom koni nemá čo robiť v meste. Nech si chodí na lazy a nám civilizovaným nech dá pokoj.

Nuž, tam majú snehu habadej – podľa toho, čo mi zvestovala mama, keď včera došla domov. Asi sa to tam už Martinkovi nevpratalo.

:D No, späť ku Kristiánkovi: koncom novembra má osemnásť

*a 1. 12. organizuje megapárty na lodi! Pôjdeme, Sof, však pôjdeme?
Bude tam Samo, a čo ty vieš, možno si aj zatancujete ;)*

Zháčila som sa. A posmutnela som.

Už to vidím! On ma do tanca nevyzve a ja jeho už vôbec nie :/

*Prosím ťa, nedrístaj... Tak si s ním zatancujem ja a potom ti ho
podhodím.*

:D

*Pozri, Sof, daktorá ti ho čoskoro klofne. Žaneta... nechcela som ti
to povedať, ale asi by si to mala vedieť: Žaneta minule vravela, ako
sa Broňa vystatovala, že si so Samom dávali jazyčkové a vraj je Boh.*

Zabolelo to, akoby ktosi do mojej vúdú bábiky skrz-naskrz na-
pichal ihly.

*Netvár sa tak, Sofia, nič to neznamená. Ale ak sa nevzchopíš,
niektorá ti ho fakt preberie. Nechápem, že je ešte stále voľný. Ale dlho
už asi nebude, daj na moje slová, Samo je príliš milý a pekný.*

Aby som svoju skepsu voľajako odľahčila, naľukala som:

Vieš čo, úprimne pochybujem, že Boh si s niekým dáva jazyčkové.

Karina sa rozosmiala a vytrhla tým z koncentrácie chudáka Ča-
píka, ktorý sa nám snažil vysvetliť rozdiely medzi poviedkou a no-
velou. Pôvodne som jej chcela napísať, že okuliarnaté sa Samovi
aj tak nepáčia, ale zastavila som sa. Nebudem sa až tak zhadzovať,
ani pred Karinou nie. Aj keď je to pravda, lebo Sama som nikdy
nevidela s okuliarnatou, ani len smiať sa. Kontaktné šošovky ne-
nosím, lebo si na ne neviem zvyknúť. Ale od tejto chvíle sa o to asi
budem pokúšať.

„Sofia.“

Vyplašene som sa pozrela na profesora.

„Sofia, o akej knižke ste naposledy písali vo vašom krásnom blogu?“

Trieda zavzdychala a ja som sa za svoju vášeň zasa raz zahanbila.

„Cesta za mesačného svitu...“ hlesla som a spolužiaci vyprskli.

„Nie, nie je to ľúbostná romanca!“ vyhrkla som rýchlo v sebaobrane. „Je to osemdesiatdvaročný príbeh o mladíkovi, ktorý počas svadobnej cesty opustí manželku, lebo zistil, že sa nechce vzdáť svojich mladíckych ideálov...“

Nemala som to hovoriť. Čapík ma zamestnával do konca hodiny a dokonca som mu musela prehrať svoj vlog. Je presvedčený, že zo mňa bude rovnako šikovná učiteľka slovenčiny a literatúry ako on. Len to nie!

❁ 15.50 ❁

Konečne sedím v buse a idem domov. Strašne si smrdím. Mali sme telesnú a náš fešácky telocvikár Marinovič považoval za dobrý nápad využiť chumelicu na imitáciu vojny, takže sme stavali zákopy, guľovali sa, utekali, padali, kĺzali a bili sa. Baby nefalšovane plakali, lebo im sneh rozpustil mejkap, a Marinovič sa tešil, že sú ako pomalované bojovkami. Chalani ich odušu fotili a vesľali to na instagram so všemožnými, až príliš obľúbenými hashtagmi, čím rozpútali naozajstnú bitku. Len ja som tam dementne stála ako kôl v plote. Na jednej strane som bola rada, že mi všetci dali pokoj, na druhej to bol vážne nechutný pocit, že som vlastne všetkým ukradnutá, pokiaľ akurát nepotrebujú pomoc s domkou.

Marinovič na mňa pozrel s tajuplným úsmevom hodným Mony Lisy. Nevieť prečo, ale znervózňuje ma skoro rovnako ako Samo. Zlé na tom je, že je to učiteľ a nemôžem od neho zdrhnúť.

„Čo, Sofia, si príliš vznešená na to, aby ťa zguľovali?“

To mala byť urážka?

„M-myslím, že príliš vzácna. Keby mi zlomili ruku, nebude im mať kto pomáhať s úlohami,“ zakoktala som sa.

Marinovič sa rozosmial a pristúpil ku mne. „Prospelo by ti, keby si sa trochu uvoľnila, Sofia.“

No, iste sa uvoľním, keď stojí tridsať centimetrov odo mňa a prepaľuje ma hlbokým pohľadom podobným Damonovi z Upírskych denníkov, a keď ma spolužiaci navyše ohrdli aj pri guľovačke.

„My dvaja proti tomu stádu?“ navrhol, vyčaroval dokonalú guľu a vliekol ma za sebou k deckám. Rozpútala sa púnska vojna.

Doprdele, až teraz mi napadlo skontrolovať, ako vlastne vyzerám!

No, jasné. Ako vodníčka, ešte aj to mokré háro sa mi zničilo. Maybellinku som si našla aj v nosnej dierke. Hlavne, že ma Karina na nič neupozornila. Boli sme totiž ešte v Auparku, mala nejaké zľavové poukazy do Fannka a chcela nakúpiť darčeky. Dlhو sme sa tam však neohriali, pre predavačky sme neboli dosť snobské, tak sme sa radšej realizovali v skromnejšej DM a Pupe. Odniesla som si pár nových pokladov pre svoje vlogovanie. Ale maskaru v nose som si fakt nevšimla. Potom sme zvažovali, kde by sme našli čosi ako galantériu. Karina chcela červený motúz. Nechápa-la som na čo. Trošku sa ošívala, ale napokon priznala, že čítala o uzlíkovom kúzle lásky, ktoré treba robiť pri dorastajúcom mesiaci (a teraz dorastá), aby pritiahla k sebe to, čo je jej – teda Kristiána (tá má sebavedomie!). Napokon sme skončili v obuvi, kde kúpila červené šnúrky do topánok, ale je spokojná.

Jupí, konečne sa blížim domov, o chvíľu vystupujem. Utieram zahmlené okno a kochám sa pohľadom na svoje milované Rusovce. Zbožňujem ich v každom ročnom období. V zime sú ako nežná skazka prikrutá belavým, huňatým kožuškom, mäkko spočívajúcim na rozkonárených ramenách stáročných platanov a tují, ktoré mali tú česť rásť pod rukami šikovních záhradníkov šľachtických rodín, nežne zdôrazňujúcich línie rímskeho vojenského tábora, ku ktorému mám len kúsok, rovnako ako k bielemu kaštieľu sťa by z cukru, ktorý so snehovými vločkami priam splýva.

Na jar tu zase všetko kvitne, rozvoniava, mokrade a jazerá ožívajú životom a ozyva sa bzukot početného hmyzu, možno nepríjemného, ale je súčasťou fauny a flóry rusovského bohatstva. V lete poskytujú lužné lesy tône a chládok, v priezračne čistom jazere sa dá donekonečna kúpať. A na jeseň sa k slovu dostáva pestrá paleta farieb, ktorá spolu so zemitou vôňou vlhkej zeme slúži ako balzam na dušu nielen romantikov, ako som ja.

Nikde inde by som bývať nechcela. <3 <3 <3

❁ 16.23 ❁

„Ahoj, ocko!“ zavolala som do nášho tichého bytu na druhom poschodí dvojpodlažného domu. „Už som doma. Dnes dvojka z dejáku, ale neviem, či ju nezrušia, keďže budú rušiť päťky, čo dostala celá trieda. A Marinovič cítil potrebu povedať mi, že som príliš strojená. Aký deň si mal ty?“ spýtala som sa, keď som vošla do svojej izby a usmiala sa na ockovu veľkoplošnú fotografiu na stene.

Zomrel, keď som mala jedenásť. Príšerne mi chýba. Zabila ho elektrina, keď maminým rodičom čosi opravoval na ich dome na lazoch. Odvtedy som tam nebola a ani tam nepôjdem, nech sa deje, čo chce!

Dala som ockovi pusu. Ja viem, správam sa pateticky a som už dosť veľká na to, aby som sa cez to preniesla. Ale nemôžem si pomôcť. Ocko je súčasťou mňa, aj keď tu fyzicky nie je.

Odhodila som tašku do svojho obľúbeného oranžovo čalúneného kresla pri okne a šla si umyť ruky aj tvár zdevastovanú rozmočeným mejkapom. Návštevu aj tak nečakám, takže nevadí, že mi ako červená značka STOP na čele svieti pupák a ďalší sa mi robí na nose. Tipujem, že už zajtra ráno bude zo mňa hrdý červenonosý sobík Rudolf na slovenský spôsob.

Okrem ockovho plagátu na stenách nemám už nič, len regály s knihami. Psychológ by asi tvrdil, že v príbehoch hľadám únik z reality, v ktorej sa necítim dobre. Čo ja viem? Nešťastná sa necítim, len:

- chýba mi ocko,
- chýba mi mama,
- vadí mi, že nemám chalana, ale len preto, že je to nevyslovené „*must be*“.

Milujem HO, jeHO, S♥A♥M♥A, ale najskôr zostanem sama, lebo som nemožne hanblivá.

Idem si urobiť jesť, som hladná a potom trepem.

❁ 20.23 ❁

„Ahoj, Sofi! Čo robíš?“

To sa konečne z práce vrátila mama. Vyšla som za ňou z izby do predsiene. „Ahoj! Nič, pozerám jeden doják na motívy knihy od Nicolasa Sparksa,“ pokrčila som plecami a dúfala, že na mne nevidieť, že pri filme fňukám ako malá.

„Už si naučená?“

Oblúbená otázka. „Áno, na zajtra toho nemáme veľa, len na Pompejku.“

„To je kto?“ zamračila sa mama, kým si vyzúvala vysoké čižmy.

„No predsa Pompolová, angličtinárka,“ prevrátila som oči.

Mama sa zasmiala. „Tie vaše prezývky! Kam na to chodíte?“

„Veď sa to podobá jej menu. Okrem toho je starobylá a vzácna ako Pompeje.“ Pompejka totiž nadsluhuje podobne ako Čapík a Turková (nemčinárka) ju tak často supluje, že nám je vzácna. No keď učí, je ničivá ako tá potopa, čo Pompeje zdevastovala.

„Ach, dnes bol zase šialený deň. A vraj knihovníčky majú pokojné bezstresové povolanie a čítajú si knižky. Zase k nám prišla tá bláznivá ženská a tentoraz nás obvinila, že sme jej ukradli porcelán.“

Vytreštila som oči.

„A potom prišli čitatelia s jazvečíkom, ktorý nám ocikal policu s knihami. Predstav si, že sa majitelia ani neospravedlnili a neupratali to,“ krútila hlavou mama.

Mama pracuje vo výpožičkách petržalskej knižnice a takmer každý deň má unikátne zážitky.

„Ty si upratala!“ zhíkla.

No, odložila som taniere z drezu, utrela omrvinky, natrela som dvere Diavou, lebo mi to vonia, a to je tak všetko.

„Chvalabohu, zajtra je krátky deň, budem doma už o piatej. Urobíme si pekný večer. Príde aj ujo Jaro,“ oznámila mi nadšene, keď padla na gauč a vyložila si nohy. „Navaríme si samé mňamky,“ vytešovala sa, zatiaľ čo ja som sa zatváрила, akoby mi oznámila, že zajtra si pochutnáme na umrlcovi.

Uja Jara nemám ani trochu rada. Mama je presvedčená, že už z princípu odmietnem každého chlapa, lebo mi má nahradiť otca, a to sa predsa nedá, ale neviem, či je to tak. Ujo Jaro je povýšenecký a lepkavý ako mucholapka. Je dokonca o niečo mladší ako mama, aj keď nie o veľa. Spoznali sa na nete. Mamu netankuje, že s ňou vôbec nechodí na lazy. Vraj nechodím ani ja, tak čo na tom. V tomto jedinom sa s ujom Jarom zhodnem – obaja si myslíme, že mama by to tam mala predať, svojho otca presťahovať k nám do bytu a začať vybavovať domov dôchodcov. Ujo Jaro sa do toho dokonca už aj pustil, ale mama mu to zatrhla. Pekne sa pohádali, žiaľ, nie dosť na to, aby sa rozišli. Milej maminke vyšli v robote v ústrety, nemusí pracovať v sobotu (knižnica býva otvorená aj v sobotu dopoludnia), takže vždy skoro ráno ešte pred svitaním odchádza za starkým (prípadne už v piatok večer) a vracia sa v nedeľu večer. Má tam kopy práce so starnúcim starkým a gazdovstvom, ale ujo Jaro tam s ňou bol za dva roky randenia trikrát. Podľa mojich romantických predstáv o ideálnom vzťahu by sa mal ujo Jaro pretrhnúť, aby s ňou mohol tráviť všetok čas a pomáhať jej aj s tým, s čím netreba. Na druhej strane som rada, že je to takto, lebo keby s ním mama mala ideálny vzťah, asi by som to znášala ešte horšie.

Vrátila som sa do izby. Na monitore mi svieti scéna filmu Nezapadnutelná cesta zastavená akurát v momente, keď sa Jamie a Landon objímajú. Jamie, chorá na leukémiu, plače a hovorí Landonovi, že sa bojí jedine toho, že raz bude bez neho. Ten film je

starší ako ja a je to klišé ako hrom, ale je úžasný. A ten Shane West, ktorý hrá Landona! Nevie, neviem, či by som si vybrala Sama alebo Shanea, keby sa mi dostalo tej cti... No Samo má občas podobný pohľad ako Shane. Neodolateľný, melancholický, máte chuť objasť ho. Ach jaj. Asi to vypnem, aj tak by som zvyšok filmu len prerevala.

❁ 21.10 ❁

Hm, film som predsa len dokukala a pekne som si porevala. Dofrasa, taká zašliapnutá pobožná pipíška v nadrozmerných vlnených svetloch si dokázala získať takého krásavca, a ja sa hanbím pred Samom? Dobre, nie som žiadna Broňa Mimi, ani ňou nebudem, aj keby ma na mesiac zavreli do salónu krásy či do Ústavu lekárskej kozmetiky, ale o niečo lepšie ako Mandy Moore v hentom filme rozhodne vyzerám. Potrebujem len trochu pomôcť... okolnostiam.

Začala som googliť to Karinino uzlíkové kúzlo lásky. Hm. Treba na to len ten červený povraz z prírodných materiálov a bielu sviečku. Za dorastajúceho mesiaca sa vždy o polnoci uviaže jeden uzlík, celkom deväť. Desiatu noc sa povraz nechá na mesačnom svetle a potom sa rozviažu v rovnakom poradí, v akom ich uviazali... Hmmmm...

„Sofi?“

Myklo ma, akoby som pozerala porno.

„Ten šarišský koláčik, čo si včera upiekla, je hotové nebičko v papulke,“ slastne privrela oči mama a demonštratívne sa obľizla. Asi ju ťaží svedomie, že ma núti tráviť čas s jej debilom. Zadávala sa na tablet na mojich kolenách. Nadvihla obočie. Začervenala som sa.

„Ideš si vyčarovať frajera?“

„Ja nie, to Karina. Pozerám sa, čo to vlastne robí.“

Bolo vidieť, že mamina mi dvakrát neverí, čo je úplne super. Ale potom na moje prekvapenie vyhlásila: „Vieš, že tvojho ocka som si pričarovala?“

Vyvalila som na ňu oči.

„No vážne,“ zasmiala sa. „S dievčatami sme uvarili v pirôžkoch lístočky s menami chlapcov. Vyšlo mi meno Dušan. Potom sme triasli plotmi a prvý zvuk prišiel presne z tej strany, kde býval tvoj ocko.“

Tvárila som sa odmerane. „Ty si vážne z doby minulej.“ (A to má len necelých štyridsať.)

„Ale netáraj. Veď na mesto som sa celkom dobre adaptovala, nemyslíš?“

Radšej som jej neodpovedala. Predstava, že pôjdem voľakde k cestným závorám a budem ich triasť, aby som počula, z ktorej strany kto na mňa zareve, aby som prestala, je dosť... komická. Tragikomická.

Keď sa za mamou zatvorili dvere, pohľad mi znovu skĺzol k tabletu. Závory sú trápne, ale ten motúz by som skúsiť mohla. Pri najhoršom sa budeme mať na čom s Karinou baviť, keď to ani jednej nevyjde. Pozrela som sa na ocka na stene. V trepotajúcom sa plamienku sviečky sa mi zdalo, že sa na mňa povzbudzujúco usmial. Hmmm.

❖ UTOROK 13. 11. 2018, 00.00 ❖

No dobre. Púšťam sa do toho. Všetky mocné sily nebies, spojte sa, pričarujte mi chalana, ktorý ma bude ľúbiť, a ja jeho tiež – ako vravia Angličania – happily ever after. (Pompejka by bola nadšená!)

Rozstrihala som staré červené tričko na spanie a zmotala z neho povraz. Podľa návodu som ho očistila nad plameňom bielej sviečky. Prsty sa mi trasú, plameň sviečky sa magicky chveje. Vonku opäť sneží.

Kúzlo sa začína... a ja si podľa návodu pri viazaní prvého uzlíka predstavujem výsledok v celej kráse. Prechádzame sa s mojím milým vedno po dunajských luhách, kúpeme sa v jazere, dotýkame sa ruín rímskeho kastelu, prsty sa nám spoja... potom aj